

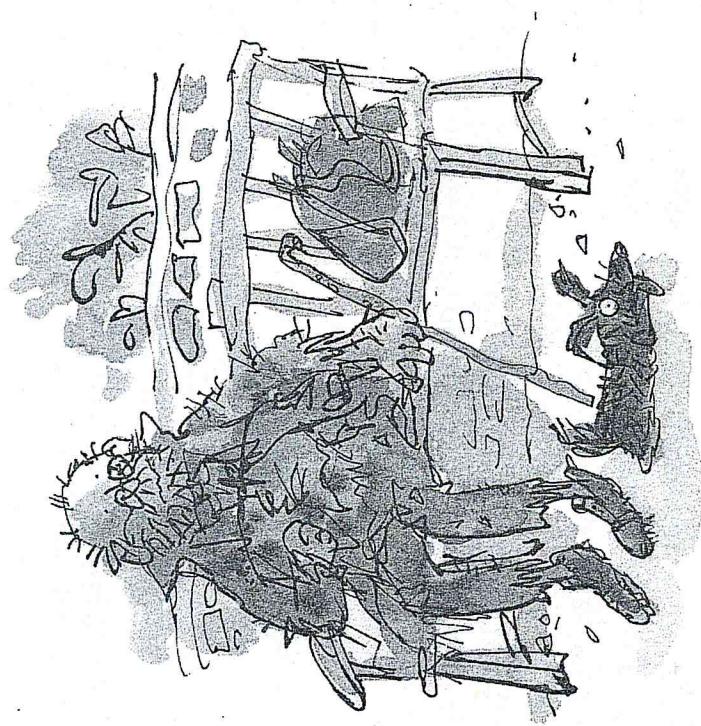
vlastně měla mít taky něco takového. Jenomže to byste ji pak museli zahodit do popelnice. A tu popelnici zakopat. Hodně hluboko pod zem.

To malé vedle pana Smrad'ocha je jeho černý pes, vlastně fenka. Jmenovala se Hraběnka. Hraběnka nebyla žádná rasa, byla prostě pes. Páchla taky, ale ne tolik jako její pán. Vůbec nic na světě totiž nesmrdělo tak strašně jako on. Tedy až na jeho vousy. V těch uvízly kousky vajec a párků a sýra, které mu před lety vypadly z pusy. Nikdy, ale fakt nikdy si je neumyl šamponem, takže měly svůj vlastní speciální smrad, ještě horší než ten celkový.

Pan Smrad'och se jednou ráno prostě objevil ve městě a zabydlel se na staré dřevěné lavičce. Nikdo nevěděl, odkud přišel ani kam má namířeno. Lidé z města se k němu většinou chovali slušně. Občas mu upustili k nohám pár mincí a pak honem spěchali pryč se slzami v očích. Ale nikdo se s ním doopravdy nepřátelil. Nikdo se nezastavil na kus řeči.

Tedy až do toho dne, kdy jedna malá holčička konečně sebrala odvahu a oslovila ho – a v té chvíli začíná náš příběh.

zhoršoval a zhoršoval. Tohle je obrázek pana Smrad'ocha.

Jak vidíte, má na sobě tvrdové sako a motýlka – docela pěkné oblečení, ne? Ale nenechte se mýlit. Z ilustrace není cítit ten smrad. V časopisech bývají takové voňavé stránky, co je zamnete a očicháte. No, tak tahle knížka by